

Harju Laulik.

Ued

Armsad, haledad, tõelikud

ja

naeljakad laulud.

Noorerahwa rõõmuks ja õpetuseks.

Dr. Brandt.

Tallinnas,

trükitud J. H. Gresseli kirjadega.

1872.

Sõnija Laulid.

Med

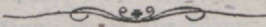
Armsad, haledad, tõelikud

ja

naljakad laulud.

Noorerahwa rõõmuks ja õpetuseks.

Fr. Brandt.

Tallinnas,

trükitud J. S. Gresseli kirjadega.

1872.

Дозволено цензурою. Ревель 23. Октября 1871.

J u h a t a j a .

Nummer.

Lehekülg.

1.	Noor laulja	5.
2.	Peigmehe teretamine	5.
3.	Armastuse igatsemine	6.
4.	Peigmees kiidab oma pruuti	7.
5.	Peigmehe palve	9.
6.	Nooremehe wiltsus	10.
7.	Täna see ja home teine	11.
8.	Pruudi kurvastus	11.
9.	Pruudi vaatma minemine	13.
10.	Ma armastan	14.
11.	Pühapäewa homikune unenägu	14.
12.	Rikka möldri tütar	16.
13.	Peigmehe armu tunnistus	16.
14.	Pruudi õhkamine	18.
15.	Kuidas sagedast' maailmas lugu lähäb	19.
16.	Tütarlapse kurbtus	21.
17.	Unusta mind	22.
18.	Kurb jumalaga jätmine	23.
19.	Ühe tütarlapse wiimne ja hale jumalaga	24.
20.	Möödaläinud noore elu rõõm	25.
21.	Noortemeestele õpetuseks	26.
22.	Marile mälestuseks	28.
23.	Saja, lumeke	29.

24.	Meekruti laul	30.
25.	Estirahwa julgus ja rõõm	32.
26.	Rahwi tütar	33.
27.	Rööwli pealik Riinaldiini	35.
28.	Üks hirmus sünnimud asi	37.
29.	„Tehke põrgu wärawad lahti“	41.
30.	Uut moodi ratfa sõit	44.
31.	Ümberpöördud maailm	47.
32.	„Taat hüppa!“	48.
33.	Ühe joodiku laul	51.
34.	Rasked teeldused	53.
35.	Rupu sarwed	54.
36.	Raks puditeele meest	55.
101		0
11		7
11		8
13		9
14		10
14		11
16		12
16		13
18		14
19		15
21		16
22		17
23		18
24		19
25		20
26		21
28		22
29		23

1. Noor laulja.

Ma olen noor, mind laske laulda,
Laul on mo kallis elu rööm!
Kas tahate noort puud siis põlg'da,
Et ta küll alles nöder weel?
Eks löö laul ei kõlba kuulda
Et ööpikul küll kenam heäl?
Ma olen noor, mind laske laulda;
Laul on mo ainus elu rööm!

2. Ma olen noor, sest armastada
Ka tahan ilma lõpmata;
Mind laske kät ja südand anda
Sel, kes mo wastu truu ja hea.
Arm taewa telgiks teeb maailma,
Ja kurbtust, waewa wähendab;
Ma olen noor, — sest armastada
Ma tahan; — arm mind röömustab.

2. Peigmehe teretamine.

Tere, kallis armuke,
Miinu armas pruudike!
Du sul ka mo wastu weel,
Kka alles armumeel?

Käägi mulle lahkeste,
Ära ole kahtlane.

2. Tere, kallis armuke
Minu armas pruudike!
Ei mul pole maa peal muud
Kellel võiksin anda suund!
Sina, sina üksine
Oled minu tuuvice.

3. Tere, kallis armuke
Minu armas pruudike!
Sinu rinna ääres ma
Võin tõest üksnes röömusta;
Kui mo süles istud weel,
Siis kui taewas on mo meel.

4. Tere, kallis armuke,
Minu armas pruudike!
Jal sind ei jäta ma
Sina mind ei jäta ka.
Ükski asi ilma peal
Sinust mind ei kisu teal.

3. Armastuse igatsimine.

Ikka näha, ikka kuulda
Tahan sind, mo armoke;
Ikka sinno seltsis olla
Tahan, — minu tuuvice!

2. Igakord mo siida raste
Kui mo silmad sind ei nää;

So peal üksnes käib mo mõtte,
Sind ma ihkan igapää.

3. Millal saan sind süles kanda?
Ei ma jõua oodata;
Kui saan armsast suud sul anda,
Siis woin tõest rõomusta.

4. Peigmees kiidab oma pruuti.

Mo armas kallis pruudike
On roosiõie sarnane
Ja paled roosi punased,
Ja juuksed kullakarwased
Ja helde, lahke rõomus film
On nii kui kewadene ilm
Ja süda väga armulik,
Ja nägu rõomus naerulik
Et weri soontes keema lööb,
Kui film ta peale waatma jääb
Ja kui mo peale waatab ta
Siis süütab see mind põlema.
Ja käed nii walged puhtad ka
Kui lumi-rooja märgita
Ja jalad kerged käima peal,
Ka tööle on ta usin teal.

2. Ja oh kui ilus hele heal
On temal siis, kui laulab weel,
See on mo meelest ilusam,

Kui lookesel taewa al,
Kui laulab ta — ma ütlen töt,
See kisub filmist wälja wet
Ja meel saab ärdast liigutud,
Ja süda nii kui muudetud.
Ehk ööpik laulab kenaste,
Ei sütski nõnda poolege.
Kui minu pruut kord tõstab healt,
Siis kuulwad linnud punde pealt,
Kui laulab ta jääb lög waid,
Ja ööpik kuulma sedamaid,
See on tõest ilus, nii kui wõib,
Ja kõigist keeltest üle käib.

3. Sest sadik mina röömsaks jäin,
Kui armukest ma näha sain,
Silm filma sisse waadates
Kõik kurbtus lõppes südames,
Ja minu kallim wara on,
Ja minu õige elu ön!
Oh jona aeg pea tulema
Mil armukest saan kätte ma
Kui altari ees seisame,
Kät teine teisel anname
Ja wahetame sõrmuksed
Siis armus tuff'wad südamed
Kui õpetaja õnnistab
Meid üheks paariks laulatab.
Siis röömsast koju läheme,
Ja selges armus elame.

II.

Ei ükski asi ilma peal,
Mul' pole nõnda kallis teal
Kui on mo armas kuldne pruut,
Sest järgest annan tale suud.
Ja kannan teda käte peal,
Ja on mul rõõmuks ifka teal
Kui lõpetan mo pääwa tööd,
Siis soowib ta mul head ööd,
Kui päike wara punetab,
Siis lahkest ta mind teretab,
Kui wahest süda raskeks lääb,
Ja warfi sedit äranääb,
Siis minu südand rõõmustab
Ja mures armsast jahutab
Sest laulab minu süda suu:
„Mo pruut on minu wastu truu!“

5. Peigmehe palwe.

Ma palun sind, mo pruudike
Töest, kõigest südamest:
„Oh ära enam tagane,
Jä kindlaks igawest.“

2. Sul annan waimus kät ja suud,
Mo kallis pruudike!
Ei mõtle mina iial muud
Kui sind, mo armoke.

3. Kui on meil siin maailma peal
Üks süda ja üks meel,
Siis aitab Jumal armuga
Meid meie eluteel.

6. Nooremehe wiletsus.

Kül olen kosjas käinud,
Ja mõnda nalja näinud
Ei süiski naist ja minna,
Mis woin ma waene teha?!

2. Kui Riisut nägin korra,
Siis mõtkin: wötan ära!
Ja pärast sain ma näha,
Et tööd ei wiitsi teha.

3. Mul Mari wäga waene,
Ja Teenu kergemeelne
Kert on nii rop kui siga
Ehk muud tal poleks wiga.

4. Mai liiga paks ja jäme,
Kai hirmus peenikene,
Ja Miina tana magab
Kadrina palju lobab.

5. Krööt küürakas ja tige,
Ja Anu must kui pigi,
Mul Miina hirmus wana,
Ja Mallel kongis nina.

6. Madleenal rõuge tähed,
Ja Noorul sügelised
Eis väga arva lahke
Ann on mo wastu uhke.

* * *
Oh mina waene mees!
Kül olen häda sees:
Mis woin kül parata?
Ei mina naist ei ja!

7. Täna see ja home teine.

Heitliku meelega noormees.

Täna see ja home teine,
Kolmas jäi must maha eile;
See on ikka minu wiis:
Täna Anne armsaks pean,
Nään iht teist, ma seda tean,
Jätan wana maha siis.

2. Ehk kül Mai mul muisu annud,
Ja ma Wiut süles kannud,
Ann mind ellast armastand,
Siiski tühi lasj' neid wotta! —
Kui saan Kaie kaisju tötta, —
Wanad siis kõik hapuks läind.

8. Pruudi kurwastus.

Oh armukene kuule
Nüüd minu õhkamist.

Oh jousa sa ja tule
Mind ärapeastma siit.

2. Mia olen ammu ootnud
So järel löpmata
Ja armastuses lootnud
So ümber hakata.

3. Sa oled armas olnud
So lapsest saadik mul
Ja tihti olen näinud
Sind võsel unes küll.

4. Oh jää sa mulle omaks
Mo surma tunnini
Sul truuks abikaasaks
Jään külma hauani.

5. Kui tahad teise võtta
Mo armas peuke!
Ja mind siis mahhajätta, —
Töest surm siis on mul kää.

6. Mul olid rõõmsad pääwad,
Kui sind weel nägin ma,
Meel süda kurwaks jääwad:
Wist unustand mind sa!

7. Oh armukene töta
Müüd pea tagasi:
Sind ootan igapääwa,
Jään truuks otsani.

8. Müüd jumalaga jätan,
Weel sooga armuke,
Ja palju terwist soowin. —
Oh ela röömsaste! —

9. Pruudi waatma minemine.

Kui lähen õhtul kõndima
Mo pruudi maja poole,
Siis iga wiimse sammuga
Ma mõtlen tema peale.

2. Küll kergest minu jalad siis
Seäl pikisammu astwad
Ja laulan suure röömu sees
Et metsad wastu kostwad.

3. Ei mõista mina mõelda,
Et kuidas see võib olla,
Et pruudi juure kõndima
On naagu lähets pulma.

4. Kui tema lahket jutu healt
Mo kõrwad saawad kuulda,
Siis on see mulle armsam teal,
Kui saaks ma hõbe, kulda.

5. Kui teda nään ma filmaga,
Siis röömsast laulan mina:
„Woi ruudi raadi ralleraa!
„Küll minu pruut on kena.“

6. Ta kaela armsast hakkas ma:
„Oh tere, tere Mari!
„Sind olen tulnud vaatama, —
„Ma sinu kallid Siiri!“

10. Ma armastan.

Ma armastan sind kõigest südamest
Ma armastan sind tões ja kõigest väest; —
Ma armastan sind, ei ma muud siin või
Ma armastan, — sest selle peale jäi
Sind armastan, nii kui taim päikse paistmist,
Sind armastan, ei kardata rahwa laitmist; —
Sind armastan, mo kallim rööm ja õn!
Sind armastan siin, kunni elu on.

11. Pühapäeva homikune unenägu.

Waimus teie ligi tõttan
Selle weikse kirjaga; —
Unenäust, mis öösel nägin —
Tahan teile kõnelda:

2. Meie kõndisime metsas
Kena jõe kalda peal,
Seal kõik linnud laulsid röömsast,
Ilus oli nende heal.

3. Röömsast linnu laulu kuuldes
Rõwast pigistasin teid,

Armastus mul liikus meeles,
Mõtlesin: ma annaks suud!

4. Armas sõber, kas ma tohin
Pikemalt weel rääkida: —
Suud ma teile unes andsin
Rääkimatta armuga.

5. Süda hüppas rõõmu tundes,
Kui teid mõtsin sülesse;
Teie lahket kõnet kuuldes
Ärkasin ma ülesse.

6. Süda tuskus kaua aega,
Ei ma mõtel'nd enam muud:
Oleks ta mo ligi praegu, —
Mõtaks sülle, annaks suud!

7. Südamest ma palun wäga,
Et te' sest ei pahanda;
Seda nägin unes aga —
Siiski meeles seisab ta.

8. Kõil ma waene olen kimpus:
Pruudi õn must kadunud,
Südamest ja meeles kurbtus,
Mõllal saan sest peastetud?!

9. Palju terwist soowin teile,
Teie sõbradele ka;
Kõlipühiks tulge meile! —
Sumalaga ülepea.

12. Rikka möldri tütar.

At suure jõe kaldal seal
Üks rikkas mölder elas teal,
Sel oli ilus tütreke,
See kaswis nii kui öieke.

2. Kui üksford möldril' läksin ma
Siis sain ma taga kõnelda
Ja rääkis mooga heldeste,
Ja waatis mo peal' lahkeste.

3. Siis küsisin ma tema käest:
Oh ütle mulle südamest,
Kas tahad pruudiks jääda mull',
Kui kosja tuleksin ma sull'?

4. Ei pannud mulle wastu ta,
Waid ütles armsa healega:
Ma armastan jo ammu sind, —
Seepärast wõid küll usku mind.

5. See peale suud mul andis ta,
Ja kaela ümber hakkas ka, —
Ni olime nüüd kihlatud,
Ja kurbtus otsa lõppenud.

13. Peigmehe armu tunnistus.

Ma olen ilmas mõnda näind,
Ja maad ja linnad läbikäind
Teist armsamat ei leidnud ma,
Kui sind, mo kallis Maria!

2. Ma mötlen ikka sinu peal,
Mul kõrwa ees so armas heal
Ja öösel unewoodiske
Mul meeles seisab alate.

3. Kui olen raske une sees,
Siis sinu pilt mul seisab ees,
Sind mina ei wõi unusta,
Ei ial meelest kauta.

4. Oh armuke, kus oled sa
Kas minu peale mötled ka?
See kurvastab ja waevab mind,
Et saan nii arwast näha sind.

5. Oh oleksin so juures seal
Siis oleksin ma rõõmus teal,
Siis annaksin ma sulle suud,
Sest et mul' pole anda muud.

6. Küll kurwad tunnid lõppewad,
Ja pea mööda lähewad; —
Siis saame rõõmsad olema,
Kui saame armus elama.

7. Mo armas, tule minule,
Ma annud südand sinule,
Ja tahan armastada sind
Nii kaua, kui siin ilmas mind.

8. Kui sa mind ehk ei armasta,
Oh ära siis mind kurwasta!
Kui wihkaksid ka sina mind, —
Ma siiski armastaksin sind!

14. Prundi õhtamine.

Oh armuke, kus oled sa? —
Död pääwad õhtan nutuga:
Mil saan ma jälle näha sind?
Mil võtad ümber kaela mind!

2. Ma kõnnin üksi kurbtuses,
Ja silmad sagest nutuvees:
Kül raske kanda on see piin
Et sina veel ei ole siin.

3. Mis võin ma waene teha siis?
See on jo tütarlaste viis:
Kui' pole peigmeest silma ees,
Siis kohe kurbtus südamess.

4. Ma olen waene põlatud,
Ja sinust kaugel, lahutud;
Ma suurest murest rõhutud,
Ja armastusest waewatud.

5. Kas mõtled sa ka minu peal?
Mo armas peig' seal kaugel maal?
Wõi on ehk teised petnud sind;
Et unustand ehk oled mind?!

6. Oh armastus, miks võtnud sa
Mind nõnda raskest waewata?
Kui ma ei oleks tunnud sind
Siis kurbtus nii ei rõhuks mind.

7. Müüd jumalaga jätan ma
Mo armas peigmees sinuga
Ja ootan aega tulema,
Mil find saan röömus nägema.

15. Kuidas sagedast maailmas lugu lähäb.

Kät andis armsast minule
Üks kena neiuke;
Ma ütlesin ka temale:
„Mo armas pruudike!“

2. „Ei ükski minu südamest
„So nime kustuta;
„See kirjutud seal igawest
„Et ei woi unusta.“

3. „Mo südames on puhas arm
„So wastu tõeste,
„Ei seda wõida elu, surm,
„Siin ilmas iialge.“ —

4. Siis wõtfin ette kirjuta
Tal' palwe kirjakest:
Kas ütleb pruut mul „ei“ wõi „ja“
Ja armsast südamest.

5. Mis wastas pruut mul selle peäl? —
Ei wastand „ei“ ei „ja“; —
Sest sain siis otse aru küll:
Ja mind ei armasta! —

6. Ma ootfin veel wiis nädalad, —
Ei wastust tulnud veel! —
Siis kuulfin jutu kõminad,
Mis teind üks memme feel.

7. Mem saanud haisu pruudi käest,
Et ma ta peinke, —
Siis ehmatand ta kõigest wäest,
Jäänd haigeks kogune.

8. Nii palju saand veel ütelda:
„Oh ära mine sa!
„Waid wõta enne mõelda,
„Ehk saad veel parema!“

9. „See õn jo wana suitsunui
„Ja tige otsata,
„Ka puruwaene; — oh ui, ui!
„Mis teed sa sellega?“

10. „Ja laiskuses on must kui tuf,
„Ja magab pääwad, vööd;
„Must habe tal, kui ahjunuf,
„Ei mõista ihtki tööd.“ —

11. Siis pruut jäi seda uskuma, —
Ehk usub praegu veel.
Ma ei wöind kaua oodata:
Mul tuli teine meel.

12. Ma ei wöind üksi elada,
Sest otsisin ma teist:
Ma läksin Wirust kosima,
Ni peasin lahti neist.

13. Sain pruudi, mis wäärt polnud ma
Ja ei wöind arwata,
Et wähe aega temaga
Sain õnnes elada.

14. Nüüd puhkab juba wiimist und
Seal muldses woodis ta,
Kül tuleb pea ka minu tund
Ja kõrwas hingada.

15. Ta oli truud ja tasane
Ja lahke alate;
Ei kurjust uhkust tiatge
Saand temast nähage.

16. Nüüd aga kibe leinanut
Mul lesel igapäaw;
Ja järel miina on mul rut, —
Seal löpew kõik mo waew

17. Nii kaua, kui weel elan ma,
Siin teda mäletan,
Ja roosid, lilled nutuga
Ja hawal' istutan.

18. Mo kõigekallim koht on see,
Kus puhkab abikaas.
Ja eluwaewa järele
Seal waike rahu sees. — Fr. P.

16. Tütarlapse turtus.

Oh rõõmus pääw, miks wötsid sa
Mi ruttu allaweereda?!

2. Sa paistsid mul' küll armfaste, —
Et rõõmus olin alate.

3. Nüüd on mul tõest pime öö, —
Eks kurbastus kõik feda tee?!

4. Ma armukesest põlatud,
Ja sõbradest ka teatud.

5. Oh peig', eks woinud ennem' sa
Kõik selgest mulle rääkida!

6. Siis poleks kurbtus oln'd nii suur,
Kui nüüd, — kus rindus on ta juur.

17. „Unusta mind!“

„Unusta mind!“ ütled armas sina —
Ei! igawest mul meeles seisad sa!
Kuis ilmas unustada woiksin mina?
Sest suuremat ei õnne leia ma.

2. Sest armastus see kallis elusäde
Mul walgustab siin kenast eluteel;
Mikspärast siis saab rifutud see sibe?
Miks unustama sind peab minu meel?

3. Kes unustab, et rindus süda hingab?
Et mulle paistab siin üks maa ja ilm,
Et idapool üks homik' weelgi hiilgab, —
Et Päänes õhtud ei nääks meie film.

4. Et ennast unustaksin, sa siis võta
Mo kaunis neitsi õpetada mind;
Üks armastuse pant mull' wiimaks jäta
Wõib olla, ehk ma unustan siis sind!

C. G. G.

18. Kurb jumalaga jätmine.

Mo armuke ma jätan
Sind jumalaga nüüd;
:: Ehk südamest kül nutan
Mul' pole süiski süüd! ::

2. Mis aitab, kui ma tahaks
Sind weelgi armasta?
:: Sa paneksid jo pahaks
Et mind ei falli sa! ::

3. Sest ilma lootuseta
On raske armasta;
:: See võtab pea saata
Mind hauda minema. ::

4. Ehk leian weel üht südand,
Mis mulle vastu lööb,
:: Et sinust löödud häda
Mule jälle röömuks lääb. ::

5. Et mu nõu enam aita,
Siis pean lahkuma;
:: Ehk saab mo õn weel õits'ma,
Sest tahan tötata! ::

9. Uhe tütarlapse wiimne ja hale jumalagajätmine endise peigmehega.

Nüüd jumalaga jätmiseks weel wõta
Mo wiimsed õhkamised silmawees,
Oh ära fiiski arusaama tōta,
Et sinu pärast surm mul silma ees :::

2. Eks sinu rahu wõiks sult ärajäada,
Ei rōõmu leida sa siin ilma fees! —
Kui oled õnnelik, siis wõid ehk leida
Weel siin pool hauda rahu südamēs. :::

3. Sa oled armastust mo sisse süütnud,
Ja lootus oli mo fees alganud;
Sind nähes on mo elu fiiski jäänud
Nüüd külmaks, — ja mo õn on kadunud! :::

4. Mikspärast peaks mo süda waga meele
Ja ilu wastu nõnda põlema?!
Kui nägin sind, ei tulnud muud mo meele,
Kui kuulsin sind, siis sinu olin ma. :::

5. Oh wõta seda walurikast südand,
Mis mul on õhwraks loodud sinu fees, —
Et mul on antud süda, mis suurt walu
Peab kannatama selle ilma fees! :::

6. Ei ilmas sa mo käed siin armastuses
So ümber pehmet kiinhakkama;
Oh jõua haud ja peasta kurwastusest!
Ei maa peal ükski mind siin rōõmusta. :::

7. Nüüd ela röömsast oma pruudi kõrvas,
Kel sinu ligi olles hea meel;
Ei süis' üht südand leia sa siin ilmas,
Kes sind nii armastab kui mina — weel! :.:

8. Kui kuuled waikselt weel üht healt so kõrwas,
Se on mo wimme palweõht' so pool,
Mis hüab: „Nuta weel mo haura juures
Üks pisar, mis mind muldas trööstiks weel! :.:

20. Möödaläinud noore elu rööm.

Mo elurööm on mööda läind,
Surm armukest mul hauda wiind
Nüüd kõnnin järgest, silmad wees,
Ja süda närtsib kurbtuses.

2. Kord heitsin woodi hingama,
Ja uin'sin raskest' magama;
Üks mees mind hüüdis une sees:
„Mis magad ja siin armas mees?“

3. „Nüüd tule kaasa minuga,
„Ma tahan sulle näidata
„Kus on nüüd sinu armas pruut,
„Et saaksid jälle röömustud.“

4. Ma läksin tema järele
Ja ühte linna jõudsiime
Mis väga kaunist ehitud
Ja ime wiisi walgustud.

5. Meid lasti sisse wärawast
Siis alles filmad nägid wast:
Kõik färas hiilgas otsata,
Et ei wõi ülesrääkida.

6. Üht ilust lossi nägin siis,
See mees mind fenna sisse wiis:
Seal oli minu kallis pruut,
Siis sai mo süda röömustud.

7. Mo kallis Maali istus seal
Siis kalli siidi sohwa peal,
Mul kaela ümber hakkas ta,
Ja andis suud mul armuga.

8. Tal mustad juuksed, walge kael,
Ja kaela ümber kuldne pael,
Tal sörmes kuldseid sörmused,
Kus kallid kiwid hiilgasid.

8. Sis ärkasin ma üllesse
Kõik selgest meeles oli see
Mis temast nägin une sees
Mul nii kui ilusti seisab ees.

21. Noortemeestele õpetuseks.

Oh, küla noormees, kuule
Ja pane tähele:
Kui sind on maha jätnud
So wale pruudike.

2. Siis ära nõua temalt

Sa armu wägise,
Waid mine parem metsa,
Kus wainne, wagane.

3. Seal nuta oma kurbtus

Kõik wälja südamest,
Ja peale selle otsi
Tõist armast pruudikest. —

4. Pois Tuddulinna külas

See tegi tõisite,
Ja kuulge, mis suur häbi
Sai sellest temale.

5. Pois Tuddulinna külas

Käis öösel hulkumas,
Ja tuli kambri juure,
Kus Mari magamas.

6. Seal hüüdis: „Armas Mari,
„Tee ukse lahti mull’,
„Sest wihma sadab wäljas
„Ja waljust’ puhub tuul!“

7. N’ Mari kostis wasto:

„Ei lahti ma ei tee;
„So tõine mees on saanud
„Mo süda omale.“

8. Pois kiskus kambri akna

Tsest ära wihaga,
Siis Mari kargas wälja
Ja hakkas sõimama.

9. Pois wöttis Mari kinni . . .
Sai tüdruk wihaseks
Ja näris waesel poisil
Kolm sörme weriseks. —

10. Seepärast, noormees, kuule
Ja pane tähele:
Et ära nõna neiult
Sa armu wägise! 3. W.

22. Marile.

mälestuseks 15. Aprillil 1865.

Müüd selle koha jätan ma
Ja hakkan ära reisima.

2. Tuul puhub, kannab minule
Üht lahtet healt weel järele:

3. „Oh, ära mine, mehike,
Oh, pööra ümber, poisike!“

4. „Mo süda on täis ahastust,
Täis sinu wastu armastust.“

5. Ma pean ära minema,
Ei wõi ma ümber pöörata!

6. Kõik kadub wiimaks ilma pääl,
Mis armsaks pidas meie meel.

3. W.

23. Saja, lumete!

Oh saja lumete!
Ja hauda külmaks tee,
Et põlend süda teal
Saaks jahutamist seal.

2. Kui haudas olen ma
Siis lumi ikka ja'a,
Et saaksin peidetud,
Kui olen unustud.

3. Ei ole ema healt
Mul kuulda hana pealt;
Ei küssi isa ka,
Kus olen jäänud ma.

4. Ei senna õe tee
Kül leinades ei we',
Ei wenna õhtamist
Seal pole kuulda wist,

5. Mo hana kalda peal,
Ei nähta sõbra teal;
Ei kingi mulle naad
Üht' leina pisarad.

6. Ja see, kes oli mull'
Weel kallim, kui kõik kuld,
Siit külmalt mööda lääb
Ja teisel' armsaks jääb.

7. Siis saja, lumefe,
Ja hauda külmaks tee; —
Et närtfind süda kül
Ei nest põksuks mul! C. G. G.

24. Neekruti laul.

Ärge nutke, eidekesed,
Ärge nutke taadikesed,
Ärge nutke naabri naesed
Pere plikad, külapoisid. —
Tüdrukud ja armsjad tutwad
Miks need mööda nurki nutwad?
Mis te' tühja kurwastate
Almaaegu ahastate?
Et ma kipun kirwe wasta
Wahetama sõeariista.

2. Ärge tehke mulle häbi
Almaaegse nutu läbi,
Et mind araks alaudate
Ja mo pärast kurwastate:
Mees pole loodud lomberdajaks
Kodu õnes komistajaks
Ahjuhargi armastajaks
Toa nurkas norutajaks.
Kes on mees, see olgu walmis
Samaa eest kui on tarwis.

3. Ma lähhen linna liisku wõtma
Liisku wõtma, sõtta tötma,

Siis soen ennast saksa wiisi,
Harin ennast herra wiisi,
Wiskan wiisub, — kas sest kahju?
Musta tuue kuuma ahju, —
Panen plankid saapad jalga
Auusa halli mundri selga
Ja siis saan weel söeamehe
Kõrge wassse kiwre pähä!

4. Siis teid jätan jumalaga
Sõbrad röömsa südamega
Wõtan püüsi wapra käega
Pannen puusa pika möega,
Laia rihma rinna ette,
Walged kindad antaks' kätte.
Kas mind siis ei kaetse kaimud,
Walla wennad, pere waimud!
Kas te' neiud, siis ei õista,
Sõea laulu mulle luista?!

5. See on õige, õetesed,
Minu waprast wennaesed!
Tõstke heledaste heale,
Kõrgeks oma kulla-keele:
Laulge nii, et lagi laksub,
Ja et parand wastu plaksus!
Sest kui Jumal jõudu annab,
Wist mo rind auu-märka kannab
Mis ma Wene wäe al wõidan
Kui mo kohut truust täidan.

6. Ei mind mitte uhkus hüa,
 Et mo meel teist lahti lüüa
 Waid et saaksin waenlast wõita
 Tahan julgest wälja tötta
 Kisun lahti ema kaenlast,
 Lasen lahti pruudi kaelast
 Jätan armsa isa maha,
 Söbrad tutwad selja taha.
 Wennad, öed ja kes mull' armsjad. —
 Ürge nutke — olge röömsjad. 3. P.

25. Gestirahwa julgus ja rööm.

Nüüd röömsast kokku kogugem,
 Ja Gestimaa peäl öiskagem,
 Et kuulwad seda linnad, maad,
 Kuis Gesti laulud kõlawad!
 Gest Gestimaa end röömusta ;:
 End röömusta, ön full', ön full, Hurraa!!

2. Suur Keiser Aleksander on
 Ka Gestirahwa rööm ja ön;
 Ta kaitseb meie isamaad,
 Kui waenlased meid piirawad
 Gest Gestima end röömusta ;:
 End röömusta n. t. f.

3. Eht waenlased kül turtsuwad,
 Ja wihas hambaid ihuwad, —
 Naad teadku: Wene teraw raud

See valmistab neil' surma, haud';
 Sest Cestimaa end röömusta ::
 End röömusta n. t. f.

4. Kui jõea trummid hüawad
 Ja püssid hulgal paukuwad, —
 Siis olge röömsad, rahul kõik, —
 Küll meie Keisrile jääb wõit.
 Sest Cestimaa end röömusta ::
 End röömusta n. t. f.

5. Mõel, piik ja oda, paajunet
 Need peletawad waenlased;
 Ka lendaw wene tulepomm
 Neil' annab: pummerumbumbum!
 Sest Cestimaa end röömusta ::
 End röömusta n. t. f.

6. Sest Cestiwennad öiskage
 Ja röömsast kooris laulage
 Auu andkem helde Sumalal
 Auu Keisrile auujärje peal.
 Oh Cestima end röömusta ::
 End röömusta, õn full', õn full', Hurraa!

Fr. P.

26. Krahwi tütar.

Krahw Riikart elas wanal a'al
 Rein' jõe ääres Saksamaal,
 Kolm kena tütar oli sell',
 Kaks läksid mehel' waratsel'.

See noorem lubas kindlaste
Ei mehel minna iialge.

2. Said moned aastad mööda jõud'nd,
Siis wöttis noorem seda nõu
Et wanema õe juure läks,
Ja pakkus ennast tüdrukuks; —
Ja lubas sõna kuulda ka
Ja hästi truust teenida.

3. „Sa oled jo üks ilus jaks
„Sust kaunis ilus prõna jaoks
„Kui lähetsid ja mehele!“
Nii ütles õde temale.
Et kaua eland kaugel maal, —
Ei õde enam tunnud teal.

4. „Ei mina lähä mehele!“
„Ni ütles noorem kindlaste.
„So ammu seda töötand ma,
„Surm saab mind ükskord kosima!“ —
Siis tegid kampa aasta peal,
Ja pärast tennis seitse seal.

5. Kui seitse aastat mööda sai,
Siis äkist' raskest' haigeks jäi,
Siis küsis õde tema käest:
„Nüüd, armas laps, mull' ütle tõest:
„Kes on ka sinu wanemad?
„Kas surnud, ehk kas elawad?“

6. „Mo isa elas Reinimaal,
„Krahv Riikartiks ta hüüti seal,
„Ta wiimne tütar olen ma, —
„Ja nõnda sinu öde ka!“
Ei öde tahtnud uskuda,
Sest näust wõeras näitis ta.

7. „Kas see peaks tõsi olema
„Et minu noorem öde sa?!
„See peab jo surnud olema,
„Nii kuidas olen kuulnud ma;
„Sa räägi mulle selget töt,
„Ja anna mulle see peal' kät.“

8. Siis noorem öde wastas weel:
„Kui uskmata on sinu meel,
„Siis waata minu kastis seal
„Dn selge otsus selle peal'
„Mis isa oma käega
„Dn kirja pann'd, kui elas ta.“

9. Sai öde kirja lugenud,
Siis süda rindus sulanud: —
„Oh tooge saia, wiinage
„See on mo noorem öde!“ —:
„Ei saia wiina kaha ma
„Waid rahus haudas magada!“

27. Rööwli pealik Riinaldiini ja ta kena Roosa.

Raugel suure metsa põhjas.
Warjul waitse koopa sees
Riinaldiini rahul puhkas
Roosa seisib jo ta ees.

2. Hüüdis pehmelt: „Riinaldiini!
„Riinaldiini, kuule mind!
„Päike on jo ammu kõrges, —
„Tõuse, — mehed ootwad sind.“

3. Rööwel ärkas röömsal naerul,
Hüüdis: „Tere homikut!“
Hakkas kaela, suurel armul
Andis abikaasal' suud.

4. Väljas kuuldi waenu kära,
Walju koerde haukumist;
Kõigist oli kuulda ära
Et neil sõtta seadimist.

5. Riinaldiini sõeariistul
Astus nende keskele:
„Tere, tere! miks nii rutul?
„Mis on juhtund? — rääkige.“

6. Meie waenlased on tulnud,
Jo neil lootus võita meid;
Waata, waata: juba paistwad,
„Tulge, ei me' karda teid!“

7. „Surm ehk võit, teist peab sama,
Röövlid hulgal karjusid,
Mäed ja orud kostsid wasta, —
Suba püssid paukusid.

8. Küll naad lastsid, küll naad torksid,
Küll naad möegul raiusid,
Siiski wiimselt wöerad wöitsid, —
Werojad woolasid.

9. Kiinaldiini sisse piirti,
Siiski peastis nahka meel:
Waenlastest ta raius läbi,
Tooksis paksu metsasse.

10. Seal ta wanas kaljulosfis
Leidis kaitf'mist, armastust
Armsa Koosakese seltsis. —
Pölnud hirmu waenlastest.

11. Kiinaldiini kawal rööwel,
Koosa meelest armas mees;
Wäljas rööwli tööl küll kange,
Kodu elab armu sees.

28. Üks hirmus sündinud aht.

Weel mäletan üht lugu,
Mis ükskord kuulnud ma
Teil', armas Gesti sugu
Ma räägin lauluga.

2. Üks häbematta tüdruk
Kes sandist' kasvatud,
Kel koerus, pettus wargus
Jo noorelt õpitud.

3. Ta isa oli furnud,
Ja ema elas weel;
Ei selle sõna kuulnud,
Waid kõndis kurjal teel.

4. Kui ema wähest keelis
Siis Anu hirwitas;
Kui pisut filmast peasis
Siis kohe warastas.

5. Ta oli hirmus pahur
Ja maijas pealegi;
Ei toiduga' poln'd rahul,
Mok wiltu alati.

6. Död läbi möllas laudil
Ta küla poistega, —
Ja ema mõtles parsil:
Mis wöin ma parata!

7. Kui ema 'polnud kodu
Siis wöttis aidast ta
Wöid, piima koort ja jahu
Ja prassis poistega.

8. Kui Anu aitas üksi
Kord jälle paha peal, —
Siis ema koju tuli
Ja leidis teda seal.

9. Siis ema meel sai pahaks
Ja teda haugutas;
Ei see teind Anut wagaks:
Ta wastu löugutas.

10. Kes iial kuratile
On juba sõrme ann'd; —
Ei jäta kurat eme
Kui teda hoopis saand.

11. Ja et see selgè tõsi,
Siis kuulge edasi, —
Ehk hirmus kül see asi
Mis sündis peale see.

12. Et kurat oli püüsti
Jo Anu südamas
Siis hirmsa teu tegi,
Mis kole rääkides.

13. Et ema noomind teda,
Ei woind ta sallida, —
Sest pistis pikka nuga
Tal rindu korraga.

14. Ta ema käed ja jalad
Weel raius ära siis. —
Kas saadanal weel pörgus
Wõib olla hirmsam wiis.

15. Siis pistis tuletuki
Ja toa-räästasse
Suits, leegid üles tõusid,
Mis paistis külasse.

16. Siis rahwas kofku jookfid,
Et tahtfid kustuta;
Wet rohkest' peale loop'fid,
Ei fiiski kustund ta.

17. Kui Uuu oli näinud
So rahwast tulema,
Siis oli ojal läinud
End werest pesema.

18. Nüüd hirmus lugu seisis
Tal otse filma ees:
Kui tahtis pesta kässi, —
Must koer siis oli ees.

19. Se kofe hambaid näitis,
Kui tahtis wotta wet
Siis ehmatuses hüüdis:
„Ma räägin üles töt.“

20. Siis jookfis rahwa hulka
Ta suure käraga:
„Ma olen ema tapja! —
„Maja panin põlema.“

21. „Et waatke, noored, wanad:
„Mo käed weel werised!
„Nüüd wõtke warnast ohjad,
„Mind kinnisiduge.“

22. Ei ialgi woi jääda
Üks kurjus salaja;
Mis keegi iial külwab,
Ka peab lõikama.

29. „Tehke pörgu wärawad lahti!”

Üht lugu olen kuulnud ma
Mis võib ehk tõsi olla ka.
See oli kena kuulda mul,
Sepärast räägin nüüd ka full’:

2. Üks wana lest ja waene mees,
Kes elas weik’sse sauna sees;
Si lapsi polnud enam tal,
Need olid kõik jo mulla al.

3. Ta toitis ennast waewaga
Mis teenis kümne sõrmega;
Ta tegi kulpa, lusikaid
Ka wisplid, söelu, kurikaid.

4. Neid wöttis ta siis õlale
Ja kandis linna turule
Ja ikka mone kopika
Ta nende eest seal sai siis ka.

5. Kord juhtus nii hea õn tal seal,
Üks lahke prõua tuli teal
Ja küsis wanamehe käest:
„Mis küssid kõik so kauba eest?”

6. „Oh kallid prõua!” vastas ta,
„Kui saaksin paari rubla ma,
„Siis wäga rõõmus oleksin
„End mõnda päewa toidaksin.”

7. See pröua helde meelega
Siis wöttis kustrust peuga
Hull hõbedad, — ei lugendke —
Ja andis wanamehele.

8. Sel röömuft silmad tilkusid.
Ja tänuõnad woolasid:
„Au Jumalal' ja pröuale
„See eest, mis ann'd mo waejele!“

9. Nüüd hakkas suure röömuga,
Ja kojupoole kõndima.
Sai tüki maad jo ära käind
Siis jalad olid raskeks läind.

10. Pääw oli palaw lõune eel,
Ja wanamees nii wäjäind teel,
Siis istus metsja warju ta
Tee ääre, pisut puhkama.

11. Siis mõtles ta: Eks waatan ka,
Kui palju raha jaanud ma, —
Siis wöttis taskust wälja see,
Ja luges hoolfäst järele.

12. Kui mõttes raha luges mees,
Ja süda oli röömus sees,
Kaks rööwolid senna kargasid
Ja raha ära tõmbasid.

13. Ei leppind naad weel sellega,
Et wanameest said riisuda,
Naad löid weel teda armuta,
Ja jookfids metsja rutuga.

14. Kui wanake nüüd nuttis seal,
Ja loojal häda kaebas teal,
Siis tuli üks must Mooramees
Seal mööda maanteed lipates,

15. See oli saksa käsu peal
Üht kirja linna wiimas seal
Ja oli jooksuma tuline,
Weel kermem, kui posthobune.

16. Kui wanameest nüüd nägi ta
Seal istwad-hale nutuga,
Siis küsis ta: „Mis wiga sul?
„Oh wana hal, et räägi mull!“

17. Kui asja lugu kuulnud ta,
Siis wanamehelt küsis ka:
„Kus külge läksid mõrtsukad?
„Ehk woin weel saada kätte naad.“

18. Siis näitis käega wanamees — :
„Seal paistsid naad weel metsa sees;
„Naad kangel ei wõi olla nii,
„Sest palju aega polegi.“

19. Siis tõmbas must end alaste
Ja lippas nende järele;
Kui oli jooksnud tüki maad,
Siis kuulis juu pominad.

20. Ta nägi rööwliid istuwad
Püuwarjus, — raha lugewad:
Kuld, hõbe lasud paistsid ees,
Neil mõted olid selle sees.

21. Siis järsku wälja kargas ta
Ja karjus hirmsa healega:
„Tehk' lahti pörgu wärawad! —
„Siin on naad koerad mõlemad.“

22. Kui rööwliid nägid musta meest,
Siis mõtlesid, et pörgu seest
Reid kurat tulnud tabama
Ja ilmsi pörgu wedama.

23. Siis suure ehmatusega
Naad panid metsa plagama
Kül üle puude, põesaste
Naad jooksid tulist kaksite.

24. Kõik raha, tühjad kotid ka
Siis maha jätsid rutuga;
Must ajas kotid raha täis
Ja wanamehe kätte wiis.

25. Ja ütles naerdes temale:
„Hüüid, wanamees, jää rahule,
„Ja katju, et saad minema
„Et teistkord rööwida ei sa!“

26. „Jää jumalaga!“ hüüdis weel
Kord eemalt tee pealt musta heal.
Ja wanamees siis röömuga
Ka peasis koju õnnega.

30. Nut moodi ratsa sõit.

Uks jäme linna lihunik,
Kes wiinast haises nii kui sük;

See sagedaste reisis maal,
Et loome ostis siin ja seal.
Ja kus ta kõrtsi ööfeks jäi,
Siis ikka läbi öö ta jõi.

2. Ta roppu nalja tegi siis,
Kop oli kõik ta eluviis.
Üksford, kui jälle maal ta käis,
Üks kena nali sündis siis:
Kui Dru kõrtsi tuli ta
Siis senna ööfeks wiibis ka.

3. Kui pimedil jo oli kää,
Ja purjus wanamehe pää,
Siis kõrtsi keemult küsis ta:
„Kus lääd sa ööfeks magama?
„Sa räägi mulle selgeste,
„Et oskan tulla järele.“

4. Ja keemu oli kaval küll,
Ta ütles: „Sest et talwel külm,
„Seepärast olen õppind ma
„Kes kõrtsi ahjus magama!“
Ja wanamees jäi rahule
Ja mõtles, et kõik tõsi see.

5. Ta läks siis jaksu kambriisse
Ja wiskas woodi selite,
Ei jäänd ta siiski magama,
Waid parast aega walwama,
Et kui kõik jääks jo magama,
Siis läheks keemut tabama.

6. Kui tuled kustunud jo said,
Ja magama kõik rahus jäid,
Siis lambrist tuppa kobis ta
Et leenu kortelt otsida.
Kui ahju suust sai sisse pea,
Siis tundis haisu, mis' poln'd hea.

7. Sest ahjust hauras paha õht,
Ja kostis heal, kui sea rõhk',
Ei saanud ta veel aru sest,
Ja puges tagamale just, —
Siis ahi hirmsast mürises
Et keris vastu kolises.

8. Siis jooksis suure rüümega
Üks siga hirmsa kisaga
(Mis ahjus õppind magama)
Tal' vastu täie waluga
Was pea ta jalge wafele
Ja tõi ta wälja wast'okse.

9. Oh wöttaks lugu ilma peal,
Mis meie papal juhtus seal,
Tal sea pea pükste sees
Ja tagumine ots weel ees
Nii siga sõitis temaga
Siis kõrtsi toas waluga.

10. Ei näinud siga ise ka
Kus juhtus oma koormaga,
Kül vastu feina pörutas,

Ja pingid ümber kihutas;
Kül lihunik sai trumpida,
Kui sõitis surma hirmuga.

11. Ja püksid said kõik lõhutud,
Ja reied hirmsast haawatud,
Sest siga rabas peaga
Ja laskis aadert kihwega.
Kül mees ja siga karjusid,
Ei ükski tulnud aitma neid.

12. Sest kõrtsirahwas kambri seal
Ei kuulnud seda nalja teal,
Ja Leenu üksi kuulis küil,
Kes alles oli ülewel
Ta oli woodis, kus ta koht,
Ja naeris seal, — kas katkeks koht.

13. Kui siga wiimaks wäsinud,
Siis lihunik sai peastetud,
Ei heitnud enam magama,
Waid katsus, et sai minema. —
Et seda keegi muu ei näind,
On Leenu jutu wälja teind.

31. Ümberpöördud maailm.

Kui ma tulin kõrtsist wälja,
Igal pool siis nägin nalja;
Arwake nüüd seda imet,
Igal asjal teine amet:

Tenpois, see sundis kobjast,
 Saiu tehti walmis lubjast.
 Kummuli kõik kapsta ajad,
 Küla ja ka moisa majad,
 Kitsad maanteed, kitsad teed,
 Järwest, jõest on kuuwand weed.
 Tüdruk lüpsis härğa turjast,
 Lehm, see taples wäljal kurjast,
 Kuf, see tõngus aedas teal,
 Siga laulis penni peäl.
 Hobused ka tõstwad naeru,
 Koerad sööwad ahnest kaeru,
 Kanad, haned sööwad heinu,
 Lambad, kitsed teewad lainu.
 Kui ma jalga panen maha,
 Langeb maa mo alt süis ära,
 Nii kui meie naabri sepäl
 Kes ka täna neljal käpäl
 Roomas koju mööda maad.
 Eks nüüd ole hullud a'ad?
 Jah, ma arwan, et on kõik
 Soobnud, wiimne loom ja pais.

32. „Taat hüppa!“

Üks wana pime mustlane
 Kes oma poeaga
 Käis ümber perest peresse
 Sealt andid kerjama.

2. Kord läksid Perdi peresse,
Ja võtses senna jäid;
Neil' anti ruumi lahkestes,
Ja süüa sedamaid.

3. Pois polnud seega rahul veel,
Ta tahtis paremat;
Ja et taal oli kelmi meel,
Sest pettis wanemat.

4. Kui wanamees jäi noorskama, —
Pois koti kallale
Kus teadis liha olema,
Ja lõikas natuke;

5. Wiis kerisele küpsele
Et magust praadi saaks;
Siis ärkas wana ülesse,
Et hais läks wägewaks.

6. Kui parajalt pois kerisel
Just liha wististas,
Siis wanamees jo oli seal
Ja karmust sassistas.

7. Ja kõigehullem oli veel
Mis jäeti homikuks:
Siis wöeti püksimöetu veel,
Et liha hinnu kauls.

8. See peale seltsis läksid naad
Siis jälle edasi;
Kui olid jõudnud tüki maad,
Siis siindis midagi.

9. Et poisil oli kuri meel,
Sest wöttis paha nõuu,
Kuis isal tempu teha teel. —
Oh sina nurjatu!

10. Üks saueauf seal juhtus wast
Tee ääres olema —:
„Taat, hüppa hästi tugewast,
„Siin on üks weike oja!“

11. Nii hüüdis pois ja hoidis eest,
Ja wana mustlane
Siis hüppas kõigest hinge wäest
Kest anku — selite.

12. Suund filmad wet ja saue täis
Ajast üles wandudes.
Siis kaldal naeris kawal pois
Ja ütles pilgates:

13. „Kül liha haisu tundsid sa
„Ja andsid walu mull’; —
„Eks kalda haisu tunnud ka? —
„See on nüüd palgaks sull’.“

33. Ühe joodiku laul *)

Nüüd tahtwad rahwas maha jätta,
Mis enne oluud uende wiis;
Ei kesgi taha wiina wötta,
Mis elu on see enam süis?
Ma kannan suure klaasi käes;
Ja olen tugew wiina wäes.
Hõisa, hõisaa, hõisaaa!

2. Kui saadaks naene mulle kirja,
Et tema kodu haige maas,
Ja minu lootus läheks murja,
Et tema ilmast minemas.
Siis kallan sisse wiinukest
See teeks mull' kergeks piinukest.
Hõisa n. t. s.

2. Kui pakuks rahwas mulle aau,
Ja teeks mind suureks meheks teal,
Siis kiidaksin ma nende nõu
Weel selle kalli ilma peal.
Siis wõtaks' täie waadi seeest,
Ja joodaks kermest igameest.
Hõisa n. t. s.

*) Jumal parako, on sellesarnatsid joodikuid meie ristirahwa seas weel küllalt leida, kes oma ihu ja hinge wiina orjaks annud, ja nenda elawad, otsegu „Joodiku laulus“ seisab. Argu süis mötelgu ükski, et „Joodiku laul“ peaks wiina joomist kütma; Jumal hoidku selle eest! See laul on joodikutele järelmõtlemiseks tehtud, et märku wõtaksid, kui wilets ja õnnetu joodiku elu on ja et naad seda kurja ametid maha jätafsid ja ennast parandaksid.

4. Kui rahwas lõikab, niidab heina,
Ei ole aega minul siis,
See waewab hirmsast minu selga,
Mis pole ammu minu wiis,
Ma parem istun kõrtsi sees,
Kus wiinad, õlled seiswad ees.
Hõisa n. t. f.

5. Ei kõigil ilmas pole aru,
Waid laitwad, kui käin seda teed,
Kus kutsub mind see pilli toru,
Ja kallist tantsu lugu lööb
Seal ütleb kõrtsmik: „wõta ja
„Nüüd kortel wiina korraga.“
Hõisa n. t. f.

6. Kui tulen koju ütleb naene:
„Waat elumaja hukka lääb,
„Kõik heinamaa ja põld on waene,
„So lapsed, naene nälga nääb!“
Siis kostan: „kulla naesuke,
„Kül wiinal kallis haisuke!“
Hõisa n. t. f.

7. Kui ütleb naene: „kül on wäljas,
„Mis mõtled sina teha nüüd?
„Sul waesjel pole riidet selgas,
„Kel' tahad sina mõista süüd?“
Siis kostan: aita enuast ja,
Ei mina ela wiinata.
Hõisa n. t. f.

8. Ma ütlen: naene, sinu lorin
Mo meelt siin ikka pahaks teeb;
Sa pole muud, kui tühi torin;
Kel süda kurjust wälja keeb!
Nüüd katsu olla aga waid,
Ma lähen jälle sedamaid!
Hõisa n. t. f.

9. „Oh tere, tere kõrtsi papa,
„Mul täna on jo kolmas furd
„Siin jälle tulla teie tuppa;
„Töö waewab, ja teeb paksuks werd.
„Nüüd olge walmis kriidiga,
„Ja andke kortel trüki ka.“
Hõisa n. t. f.

34. Nasted keeldused!

Üks ema ütles tütrele:
„Mo laps! et pane tähele:
„Kui tahad waikselt rahuga
„Siin laias ilmas elada;
„Kolm asja sulle keelan ma,
„Neid kõwaste pead pidama!“

2. „Ei iial tohi olla sa
„Siin rahutuma meelega;
„Ja sala õhkamistega
„Sa ei pea südand piinama.
„Ja kõige kõwem keeldus see:
„Suud iial anda poisile!“

3. „„Kül rasked asjad oled ja
„„Mull, ema, wõtnud keelata,
„„Ma tahan süski katsuda
„„Neid jõudu mööda pidada
„„Kui esimesed täidan ma, —
„„Ei wiimist patuks arvata.““
-

35. Kupu sarwed.

Saksamees läks ükskord sauna
Et seal omal' kuppul lasta.
Sauna ahi oli kootud,
Kuppumoor ka senna nõutud,
Ja et mees ei maakeelt mõistnud,
Oli wahelträäkja wõtnud.

2. See siis mooril ümber tulkis,
Mis, ehk kuidas oleks tarwis.
Süski asi wiltu pööris:
Wanamoor kui selga täksis,
Ühtis isand, keelis walju,
Ütles et on kibe palju.

3. Küsis moor nüüd: „Mis ta räägib?“
Kostis teine: „Tema käsib
„Tubliste weel pihta anda,
„Ja siis sarwed selga panna.“
Wanamoor kui kuulis seda,
Naeris, ütles: „põle wiga!“

4. Andis siis weel mone krapu
Isandale üle sapsu,
Pani seitse sarwe selga, —

Alga nüüd ei olnud nalja:
Kand tuhat tulist nelja
Kargas sauna uksest välja.

5. Jooksis otse alla jõkke,
Seal ta puistas sarwed wette.
Wanamoor küll jooksis järel
Senni ka, kui jõe äärel;
Siiski sarwed jurma said
Sügawa jõe põhja jäid.

36. Naks puditeele meest.

Külamees läks linna poodi
Puki nahka' müütama,
Ja seal hakkas oma moodi
Tõlbil keelel rääkima.

2. Küsis kaupmees: „Mis sul müüa?
„Tule sõber ligemal.“ —
„Pup=pup=pup=pup=puki nahka!“
Wastas mees, ja näitis tal.

3. Kaupmees hirmul koerahammas, —
Tahtis nalja näha sest,
Ütles: „Teises poes siin kõrwas
„Dstetaks' see ära wist.“

4. Siis ta meest nüüd jenna saatis,
Ja jäi kõrwalt kuulama;
Küll ta wõru ette teadis:
Et saab naerda mütsata.

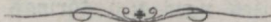
5. Sest see kõrvast poe kaupmees
Nii kui meesgi, ehtas
Ja kes kõikidega taples,
Sest et järsku vihastas.

6. „Mim=mim=mim=mim=mis sul müa?“
Küüsis kaupmees pahaselt.
„Pup=pup=pup=pup=puki nahka!“
Wastas meel ta tal tõsiselt.

7. Põlnud seal siis enam mahti,
Kaupmees kargas vihaga
Rohe mehe karwu kinni,
Karjus hirmsa healega:

8. „Kut=kut=kut=kut=kuidas tohid
„Mim=mim=mim ja osata?“
Wandudes siis mõned hoobid
Mehel' kulla andis ka.

9. Mis sest wiimaks väljatuli?
Talupoeg läks kohtusse
Ja sest, et tal õigus oli,
Kaupmees maksis rohkeste.

Stind: 12 kop. hög.